

ADMIRAȚIE / RECUNOȘȚINȚĂ

Timișoara e orașul care m-a făcut ceea ce sunt azi. O stea care a aprins în mine toate simțămintele omenești – cifra divină. Curiozitate, interes, pasiune, iubire și altruism. A DĂRUI. Sunt mândru de voi și de dragostea Domnului Dumnezeu. Nu am urmat nicio școală a statului comunist oferită de oraș. Am fost un băiat simplu, fiu al unor părinți harnici și curați, refugiați din Moldova din cauza lichidării gospodăriei lor de valul comunist al anilor de după război. În Ciudanovița dormeam în paturi de fier militare și scaune fabricate, ad hoc, din lanțe/resturi aduse în spinare de tata de la mină, ca lemne de foc. Am văzut Timișoara, întâia dată, într-o fotografie din manualul de limba română la școală. Era o fotografie a bulevardului Gării de Nord, cu blocuri moderne și lămpi pe stâlpii înalți ce luminau o stradă plină de oameni, autoturisme, troleibuze și tramvaie. Mi s-a părut un oraș extra-modern, ca din filme.

Părinții m-au înscris la școala profesională de la Bocșa pentru că doar atât își permiteau financiar, strictul necesar de găzduire și meditațiile suplimentare pentru a intra.

Aveam un verișor care studia arhitectura la Politehnică. El era pretextul meu de a vizita orașul în zilele libere. Verișorul mi-a făcut o schiță cum să ajung de la gară pe jos. Gara, forfota mulțimilor, a trenurilor de marfă și călători, a motoarelor și vagoanelor cu etaj,

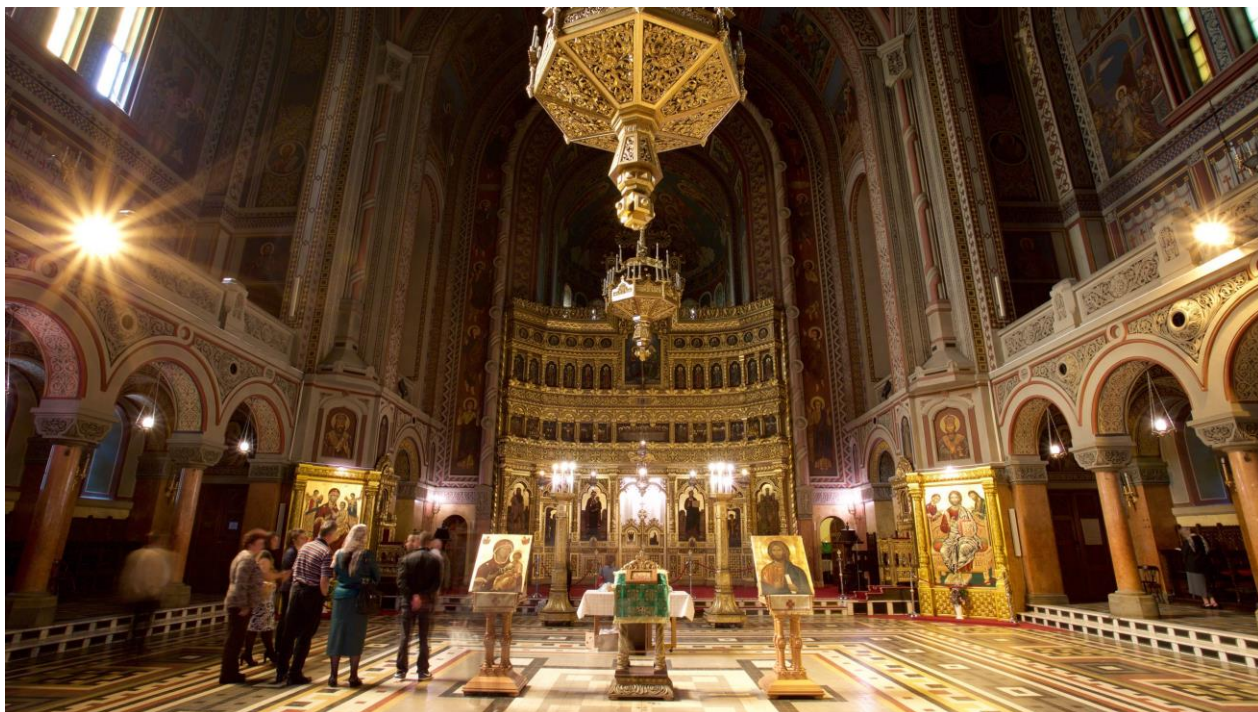
traseul din tren, peste linii, prin gara plină de călători și până în stradă mi-au îmbujorat obrazii de emoție. Strada din cartea mea imaginativă era o călătorie desprinsă de pe ecranul filmelor franțuzești și americane. Am mers pe marginea Canalului Bega, pe șoseaua care ducea până la Operă. Am intrat în clădirea Politehnicii și, la intrare, portarul a trimis pe cineva la etaj să-l anunțe pe Viorel Hurduc că am sosit. A coborât și m-a invitat sus în sala de clasă unde mai mulți studenți, la mesele de lucru, executau lucrări în desen. Mai avea o jumătate de oră până la sfârșitul cursurilor. Apoi, m-a plimbat prin oraș, am servit masa la Cina și o cafea în centru, între Catedrală și Operă. Pe stradă, mașini multe și, în special, lume elegantă. Femei și bărbați într-o paradă de modele din culturile maghiară, sârbă, germană, română. Să nu-i uit pe italienii care ne vizitau în număr mare și coloratura exotică a romilor, de altfel, extraordinari. Această încrucișare de modele și gusturi au creat și emancipat cetățeanul timișorean devenind un reper special al frumosului european.

Ce vreau să spun?

Contactul meu cu viața și cultura timișoreană a trezit în mine dorința de a cunoaște și recunoaște drumul emancipării și căutării evoluției, **ARTISTIC ȘI SPIRITUAL**. M-a trezit și ajutat să mă emancipez. Vizitam orașul regulat și, prin osmoză, am devenit studentul, iar timișoreni, prin darul lor, profesorul.

La 26 de ani mi-am zis: Dacă la Timișoara e LUMINĂ, imaginează-ți ce este în cea mai avansată/civilizată țară din lume! Așa am hotărât să fug în SUECIA. De ce? Pentru că turiștii, Radio Europa Liberă și Vocea Americii vorbeau că regimul, prin cenzură, ne ascunde CEVA.

Din motive tehnice am ajuns în Australia, nu Suedia și pun asta pe seama celui care m-a adus aici: Credința părinților mei – Ca să reușești, trebuie să te urci pe cruce lângă Iisus Hristos. Și asta am făcut și continui până voi muri.

Deci, Dumnezeu, prin orașul Timișoara, mi-a deschis ochii și DĂRUIT DESTINUL!
Respect și Admirație TIMIȘORENILOR!

Ben Todică

